

РЕШЕНИЕ

№ 42515

гр. София, 18.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 11.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11625** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на М. А. А., гражданин на С., роден на 10. 10. 2005 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 3, БХК, чрез адв. Т., срещу отказ за издаване на виза вид „D“ за Република България на консул, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А. – Й., по заявление от 19. 03. 2025 г.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушеното право на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Не претендира разноските по делото.

Ответникът - З. в Посолството на Република България в А. – Й., чрез писмено становище на процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19. 03. 2025 г. жалбоподателят М. А. А., гражданин на С., роден на 10. 10. 2005 г., е подал заявление в Посолството на РБ в А. – Й., за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 03. 08. 2025 г. жалбоподателят е получил отказ за издаване на виза по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ и е изписано – „съществуват основателни съмнения за надежността на направените изявления от кандидата“.

С жалба от 15. 08. 2025 г. на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред

съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и е нарушено правото на личен живот, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят М. А. А., гражданин на С., роден на 10. 10. 2005 г., е брат на И. А. А., роден на 31. 01. 2009 г., гражданин на С., на когото с Решение № 4459 / 18. 03. 2024 г. на зам. председателя на ДАБ (стр. 163), е предоставен хуманитарен статут.

С Решение № 7667 / 15. 07. 2024 г. на председателя на ДАБ е разрешено на И. А. А. да се събере на територията на Република България със своите родители, сестрите си и братята си, между които и жалбоподателят в настоящото производство М. А. А..

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от З. М. Г., определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, съгласно Заповед № 10 / 27. 03. 2024 г. /стр. 49/ на посланика на Република България в А., поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, отказва се издаването на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи.

На основание чл. 34, ал. 4 от Наредбата, във формулярите се посочва основанието за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказа), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ, тъй като съдият съдържа единствено цитиране на законовата норма, както и допълнителна забележка, в която се сочи, че съществуват основателни съмнения за надежността на направените изявления от кандидата.

В случая е налице пълна липса на мотиви, тъй като не става ясно какви са конкретните съображения за отказа и какви са тия съмнения.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

В същото време, от страна на ответника въобще не е отчетено, че посоченото в заявлението основание за издаване на виза е издаденото разрешение за събиране на семейството, като жалбоподателят е брат на лицето, на което е издадено разрешението за събиране на семейството. В тази връзка очевидната цел, която ясно е заявлена в подаденото заявление е именно събирането на семейството на лицето, който има предоставен хуманитарен статут в Р. България със своите родители, братя и сестри, поради което буди недоумение изразеното от ответника, че представените документи не доказват убедително действителните намерения за пътуване.

Съдът намира, че неправилно ответника сочи, че има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, тъй като такива доказателства по делото няма събрани.

В хода на съдебното производство са изискани становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ по извършеното съгласуване, като дирекция „Миграция“ не изразява становище по искане за събиране на семейство.

Видно от писмо рег. № М-11852 / 27. 11. 2025 г. на зам. председателя на ДАНС (стр. 168), ДАНС е изразила положително становище.

Очевидно доводите за миграция в трета страна, не са подкрепени с никакви доказателства, като няма абсолютно никакви данни, по какъв начин административния орган е стигнал до тези изводи.

Единствения достоверен факт в случая е наличието на стабилен административен акт - Решение № 7667 / 15. 07. 2024 г. на председателя на ДАБ, с което е разрешено на И. А. А. да се събере на територията на Република България със семейството си между които е и брат му М. А. А..

В същото време съдът намира за неоснователни доводите изложени в писменото становище на процесуалния представител на ответника, основаващи се на като е приложено (стр. 172) копие от писмо рег. № КОВ-19-00-706 / 26. 087. 2025 г. на зам. председателя на ДАНС.

Видно от това писмо, в него са цитирани имената на 35 лица от сирийски произход, по чиито заявления за издаване на визи ДАНС следва да изрази становище, но между същите липсва жалбоподателят по настоящото дело, поради което не става ясно в каква връзка се представя този документ. В същото време, в писмото на ДАНС не се сочи, че именно по отношение на тези лица има съмнения, че целта е да се използва страната за транзитен пункт, а че други лица след издаване на визи, се качват на самолет за Германия и там унищожават документите си, като кандидатстват за получаване на временна закрила там.

В конкретния случай по никакъв начин не е изследвано, дали конкретното лице – жалбоподателят в настоящото производство има такива намерения.

На основание чл. 34, ал. 7, изр. I от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 от българските дипломатически или консулски представителства.

Видно от горепосочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде виза, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид

обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, но такива не се претендират, поради което не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I–во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. А. А., гражданин на С., роден на 10. 10. 2005 г., отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на консул, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А. – Й., по заявление от 19. 03. 2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - З. в Посолството на Република България в А. – Й., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: